

Razgovor sa Bekimom Gashijem i Dardanom Hotijem

Dafina Halili: Zdravo! Ja sam Dafina Halili, novinarka Kosova 2.0. Hvala vam što pratite novu epizodu podkasta Kosova 2.0.

U našem serijalu podkasta koji snimamo u saradnji sa Fondom za humanitarno pravo već dvije godine se bavimo raznim aspektima tranzicijske pravde, a da bismo sagledali ovo pitanje iz što više uglova. Bilježili smo usmenu predaju o ogromnim naporima koje osobe koje su preživjele ratne masakre moraju da ulažu kako bi nastavile da žive te smo pratili beskonačne potrage u koje su uključene porodice nestalih osoba. Pored toga smo nastojali da steknemo bolji uvid u posttraumatski stres koji nakon rata imaju žrtve i preživjeli kao i u izazove s kojima se u pogledu rasvjetljavanja sudbine nestalih osoba na Kosovu suočavaju institucije.

Povod za današnji razgovor je nedavno objavljeni izvještaj Fonda za humanitarno pravo pod naslovom “Nedovršeni proces — Izazovi u rasvjetljavanju sudbine nestalih osoba”. Izvještaj je sastavljen u okviru zajedničkog projekta koji je realizovan sa Kosovom 2.0.

Izvještaj je objavljen na Nacionalni dan nestalih na Kosovu, 27. aprila. Tog dana se obilježava i godišnjica masakra u Meji, u kojem su srpske vojne snage ubile najmanje 350 civila/ki.

Danas ću — što je velika odgovornost — diskutovati o glavnim pitanjima obrađenim u izvještaju, a koja se tiču otklanjanja prepreka u procesu rasvjetljavanja sudbine osoba nestalih u ratu na Kosovu.

Sa mnom je autor izvještaja, Dardan Hoti, a čast mi je što je naš gost i Bekim Gashi, koji se sve ove godine bori da pronađe svoje najmilije i koji na najsmisleniji način predstavlja i opisuje sve ono čime su se Dardan i Fond pozabavili u sklopu izvještaja.

Bekim Gashi je preživio masakr u Trnji, gdje je ubijeno najmanje 30 osoba, a od kojih su 22 bili članovi_ice Gashijeve uže i šire porodice. Gashi je sin Hyre i brat Lumturie, Blerte, Selvete i Luljete — sve njih su srpske snage 25. marta 1999. godine odvele u prisilni nestanak.

Bekime i Dardane, hvala vam što ste došli.

Bekim Gashi, Dardan Hoti: Hvala!

Dafina: Od svih nas ovdje, ali i od svih ostalih ljudi, zaista niko bolje od Vas i Vaše porodice ne razumije pravo na dostojanstven ukop i pravo članova_ice porodice da znaju sudbinu najmilijih — da znaju gdje su žrtve rata na Kosovu ukopane.

Kad god razmišljam o tome, sjetim se drugog razgovora koji često vodimo sa Dardanom, a u kojem je glavna tema izvještaj Fonda za humanitarno pravo, čiji je autor upravo Dardan, te u kojem razmatramo to što su na Kosovu do sada kompletirane samo dvije istrage vezane za masakre.

Dardane, sjećam se da smo nekoliko puta spomenuli da su to istrage masakra u Prekazu — sudbina osoba ubijenih u tom masakru je poznata i sve žrtve su sahranjene — i masakra u Rezali — čije su žrtve konačno identifikovane po pronalasku masovne grobnice Kiževak.

Za početak, željela bih da Vam dam prostora da nam kažete nešto više o tome te da nam objasnite šta tačno znači riješiti slučaj masakra.

Dardan: Da, Dafina, kao što ste i rekli, pronalazak žrtava masakra u Rezali u masovnoj grobnici u Kiževku predstavlja drugi slučaj okončanja istrage masakra, što znači da su tijela svih žrtava pronađene. Što se tiče svih ostalih većih masakra izvršenih na Kosovu, kao i manjih, još uvijek ima osoba koje se vode kao nestale u tim masakrima.

Još uvijek imamo mnogo slučajeva. Međutim, postoji jedan problem kada je riječ o saznavanju istine o nestalim osobama neposredno povezanim sa ratnim, pa čak i poratnim kontekstom, a to je da su srpske snage raznosile tjelesne ostatke žrtava na različite lokacije, a kako bi prikriale zločine. Tako su žrtve — tijela žrtava — pronađene na dvije-tri različite lokacije. Zamislite samo kakvi su to masakri bili, u kojima su tijela žrtava raznošena na više mjesta.

Što se tiče našeg izvještaja, želio bih da pojasnim nalaze vezane za Kiževak. Obavili smo studiju slučaja u Rezali i Rudnici, ali i u Kiževku, jer su žrtve masakra u Rezali... Neke su pronađene u Rezali — ukupno dvije osobe su pronađene tamo — dok su ostala tijela nađena u masovnoj grobnici u Rudnici i Kiževku.

Upravo to nam pokazuje da su — kao što ste i rekli — tijela skrivana tako da nikada ne budu pronađena ili da proces bude usložen i usporen kao u slučaju Kiževak, koji je otvoren prije šest godina. Šest godina je trebalo da se dođe do informacija, da se putem satelitskih snimaka i drugih tehničkih procesa pronađu tijela u masovnoj grobnici.

Dafina: Pored toga što je u Kiževku pronađena masovna grobnica, grupe i institucije koje su bile uključene u proces više puta su kao jednu od poteškoća navodile veoma nepristupačan geografski teren. Osim toga, pamćenje svjedoka_inja nakon dugo vremena često nije bilo najbolje — sjećanje je moglo biti toliko problematično da su vas iskopavanja mogla odvesti na pogrešno mjesto, što znači da tačne i precizne informacije treba da budu prikupljene prije samog iskopavanja, a to može potrajati mnogo godina.

Šta to znači za vas kao porodice? Da li vas institucije obavještavaju, da li razgovaraju sa vama i da li imate informacije o svim ovim izazovima koji stoje na putu otkrivanja masovnih grobnica?

Bekim: Što se tiče procesa informisanja, mi uopće nismo informisani. Kada se pronađu masovne grobnice, ili se negdje pronađu tijela, jedine informacije koje dobijamo jesu informacije iz medija, dok od kosovskih institucija ne dobijamo ništa.

Ne dobijamo nikakve informacije, čak ni kad proces krene, a u slučajevima kada se vi kao član/ica porodice lično zainteresujete i zatražite sastanak, teško je privoljeti ih da se sastanu s njima, da vam daju informacije. S druge strane, uvijek gajimo nadu zato što mislimo da je možda pronađen naš član/ica porodice. Prema tome, radi se o veoma dugoj proceduri. Mnogo vremena prođe od momenta kada se objavi da je pronađena masovna grobnica do momenta kada započne iskopavanje.

Taj dio je najteži — to što nas državni organi Kosova ne informišu. U isto vrijeme, kada se objavi neka vijest, razumijem bol koju osjećaju porodice, jer bol je ista za sve žrtve — žrtve su svetinja, bez obzira na njihovu nacionalnost i inu pripadnost. Teško je zato što se svako nada da će članovi_ice njegove porodice biti identifikovani. Taj dio je najteži.

Dafina: Čija odgovornost bi to trebalo da bude? Možda mi Vi, Dardane, možete pomoći. Kada govorimo o institucijama, koja bi bila nadležna za pozivanje na diskusiju, za kontinuiraniji kontakt sa porodicama? Znamo za Vladinu komisiju, ali koja su druga tijela nadležna za održavanje veze između onoga što se radi na terenu, identifikacije žrtava masakra, s jedne i komunikacije sa porodicama s druge strane?

Dardan: Odgovornost je najprije na Vladinoj komisiji za nestale osobe. To tijelo je prethodno u različitim općinama imenovalo nekoliko ljudi koji su odgovorni za pitanje nestalih osoba kao i za održavanje komunikacije sa porodicama nestalih osoba, a u vezi sa cijelim procesom. To se odnosi na sve pronalaskeske te na ponovne ukope i druga pitanja.

Međutim, u toku istraživanja smo ustanovili — a što su potvrdili razni stručnjaci_kinje — da ti ljudi koji su nadležni u općinama nisu kompetentni za bavljenje ovim pitanjem jer imaju druge obaveze u općinama, kao što su dužnosti u komisijama za ljudska prava. Prema tome, ti ljudi se tek u međuvremenu bave pitanjem nestalih.

Također smo ustanovili da ti ljudi nisu dovoljno pripremljeni za bavljenje ovim pitanjem te često... Npr, u intervjuu koji smo obavili sa njim, jedan ekspert iz EULEX-a je rekao da im je teško komunicirati sa tim ljudima jer ne znaju engleski, tako da je sve ovo vjerovatno otežalo komunikaciju sa porodicama.

Pored toga, kada bismo komunicirali sa članovima_icama porodica i obavljali razgovore sa njima, oni bi nam rekli da ih posljednjih deset godina niko nije posjetio, niko im nije pokucao na vrata zbog bilo kog razloga niti je kontaktirao sa njima, uspostavio komunikaciju. Nadležni često ni ne znaju ko su ove osobe. Kada smo poslali upit Vladinoj komisiji za nestale, rekli su nam da su zadužili neke osobe u najvećim općinama, sa najvećim brojem nestalih, te da su istovremeno pokušali da ih obuče, ali su priznali da ove osobe nisu adekvatne za posao.

Bekim: Što se tiče Komisije, želio bih da se nadovežem na činjenicu da Vladina komisija za nestale osobe nema preciznu listu — [objedinjenu] sa Crvenim krstom ili sa Fondom — preciznu listu, kao što bi trebalo da je imaju. Prošle godine sam imao priliku... Jedna nevladina organizacija je objavila izvještaj gdje je naveden broj od 1622 osobe, tako nešto. Sa oznakom — bila je to Inicijativa mladih za ljudska prava. Samo u našoj porodici se 14 članova_ica još

uvijek vodi kao nestalo, od kojih oko šest osoba nije uvršteno na tu listu. To znači da još uvijek nema spiska sa svim brojevima, čak ni nakon 23 godine. Nema zajedničke baze podataka koju bi dijelile postojeće ustanove, tj. Fond, Crveni krst, nevladine organizacije i Vladina komisija za nestale osobe. Nema spiska, kao što je rekao Dardan, baze podataka, ispravne baze podataka pomoću kojih bi se potvrdio broj.

Jedni kažu da imaju podatke. Drugi isto tako: “Evo, ove informacije smo dobili odavde” — sve su to beskorisni izgovori.

A te osobe koje ste spomenuli, koje su nadležne za informisanje porodice — kako je moguće da su još uvijek na platnom spisku? Jer, koliko ja znam, Vladina komisija svake godine izdvaja sredstva za rad nevladinih organizacija, i to za rad na terenu, sa porodicama, za posjete porodicama. I kako vrše raspodjelu sredstava za potrebe, npr. nevladinih organizacija, a da pritom NVO-i ne nude izvještaje o tome šta se radilo u toku godine? To je isto kao da mi neko da 1000 eura i ja kasnije nisam u stanju da objasnim šta sam uradio s tih 1000 eura.

Dafina: Vi dolazite iz Trnja, mjesta u sastavu Općine Suva Reka. Pored Trnja, u kojem je počinjen veliki masakr u kojem su ubijeni članovi_ice vaše porodice, smještena je Suva Reka, tu u blizini, gdje je počinjen još jedan veliki masakr, s tim da je naročito poznat slučaj porodice Berishaj. Na prostoru Općine Suva Reka izvršeni su i drugi teški zločini, tako da bi ona trebalo da bude jedna od onih općina gdje ima ljudi koji su uključeni u komunikaciju sa porodicama, što je i logično...

Bekim: To i govorim...

Dafina: Da li vas je iko u proteklim godinama posjetio i imate li ikakvo sredstvo komunikacije sa Općinom, preko ovih službenika_ca koje Dardan spominje?

Bekim: Niko nas ne obilazi i nema apsolutno nikoga kome bismo se mogli obratiti. Nema. Ne dolaze nam ni kad je godišnjica, ne dolaze nam kao porodici koja je pretrpjela gubitke... Nikoga nije briga.

Dafina: Bekime, Vi ste dugi niz godina učestvovali u jednom suđenju u Beogradu, suđenju poznatom kao predmet Trnje. Da malo objasnimo našim slušaocima_teljicama... Tužilaštvo za ratne zločine u Srbiji podiglo je optužnicu protiv Gavrilovića i Rajka Kozline, bivših vojnih lica, za ratne zločine počinjene nad civilnim stanovništvom.

Kao što je i prognozirano, presuda nije donijela pravdu žrtvama, a Gavrilović je pušten. I cijeli taj put koji je trajao godinama, česta putovanja u Beograd, o čemu smo razgovarali nekoliko puta... Sjećam se, Vama je bilo važno da ne propustite niti jedno ročište, ne samo radi vlastitog prava i prava Vaše porodice da zatražite djelić pravde od beogradskog suda, već i radi prava na informisanje — smatrali ste da biste mogli čuti nove informacije. I često ste morali da se suočite sa samim ratnim zločincima, sa samim počinocima. Cijeli taj put i trud da budete dio procesa, uprkos veoma neprijatnim suočavanjima sa počinocima iz dana u dan... Da li ste pesimistični, da li gubite nadu u institucije, a u vezi s njihovom mogućnošću da pronađu i rasvijetle sudbinu vaših najmilijih? Vi ste ovu borbu za pravdu manje-više uzeli u svoje ruke...

Bekim: To i jeste bila borba za pravdu, u tom smislu da... Sva odugovlačenja na Kosovu... Na kraju, kada su identifikovani, 2022. godine...

Dafina: ...u Batajnici.

Bekim: ...Učestvovao sam u svim procesima koji su realizovani, uz sva odlaganja, u svim procesima donošenja posmrtnih ostataka na Kosovo, čak i kada je pokrenut sudski proces 2008. godine, pa sve do 2019. godine. To je bila veoma duga borba. Bio sam sam, bez ikakve podrške. Moj jedini oslonac bio je Fond. Oni su mi pomogli i nikada me nisu napustili. Rizikovao sam dok sam odlazio od porodice, u potrazi za pravdom i na kraju nije bilo rezultata. To sam učinio jer osjećam da imam moralnu obavezu prema članovima_icama svoje porodice. Znao sam da oni koji su počinili zločine nikada neće biti izvedeni pred lice pravde. Međutim, gajio sam nadu da ću ih nekako pronaći. Ipak, s obzirom na to da kosovske institucije šute — kažu da nešto rade, ali ne preduzimaju nikakve korake. Sve to me je navelo da započnem ovaj proces i na kraju se ispostavilo da nema rezultata.

Dafina: To iskustvo, vaša priča, priča je i mnogih drugih porodica na Kosovu, nažalost. Dardane, smatrate li da je to vezano za glavni problem koji se spominje više od 20 godina, a to je otvaranje arhiva, s obzirom na to da ne samo članovi_ice porodica, već ni ostali građani_ke kao ni nadležne institucije nemaju pristup arhivama?

Dardan: Otvaranje arhiva je ustvari jedan od izazova kojim smo se pozabavili u izvještaju. Naime, i jedna i druga zemlja tvrde da još uvijek ima neotvorenih arhiva. Ne radi se tu samo o arhivama Srbije za koje Kosovo smatra da postoje. U okviru istraživanja koje je Fond realizovao, Fond za humanitarno pravo, a nakon njihovog zahtjeva, za 37. brigadu — ako se ne varam... Te arhive su proglašene državnim tajnom na narednih 30 godina, zbog čega se manje-više javljaju sumnje u to da arhive vezane za rat na Kosovu uopće postoje.

S druge strane, Srbija tvrdi da Kosovo posjeduje arhive vezane za OVK [Oslobodilačku vojsku Kosova]. Kosovo pak tvrdi da je OVK bila gerilska organizacija koja nije vodila evidenciju niti je imala bilo kakve arhive. Međutim, mimo toga, imamo arhive Međunarodnog krivičnog suda. Međunarodnom komitetu Crvenog krsta je 2018. ili 2019. godine omogućen pristup tim arhivama. Ovaj pristup je polučio uspjeh, jer nakon ostvarivanja pristupa arhivama pronađeni su neki lokaliteti kao što je Kiževak, što je ujedno rezultat osiguranih satelitskih fotografija i pronađenih arhiva.

Potom, nakon rata, bilo je mnogih organizacija i institucija kao što su KFOR, Haški tribunal i dr. koje su prikupljale informacije i dokaze, ekshumirale tijela... Čak i te informacije, npr. Kada smo pitali UNMIK, oni se nisu izjasnili o tome da li su dobili sve te arhive, da li su ih sačuvali i šta su učinili sa njima. Onda je nadležnost prešla sa UNMIK-a na EULEX. Iz EULEX-a kažu da su brojni dosjei bačeni zato što nisu kompletni, dok su neki oštećeni. Iz EULEX-a kažu i da je od 1200 dokumenata 500 odbijeno jer ti dokumenti nisu sadržali iskoristive dokaze. Prema tome, od rata pa do danas, postepeno, arhive postaju nedostupne, neki dokumenti bivaju izgubljeni, a niko sa sigurnošću ne može reći kada će te arhive biti prebačene u institucije Kosova.

A onda je tu i KFOR, vojna organizacija — nismo mogli ostvariti pristup arhivama KFOR-a. KFOR se bavio velikim brojem slučajeva, prikupio je mnogo informacija te je učestvovao u izradi raznih izvještaja. Ukupno je bilo pet bataljona raspoređenih u različitim područjima Kosova, a njihove arhive su zatvorene.

Kada smo podnijeli neke zahtjeve u vezi sa istraživanjem i poslali relevantne upite KFOR-u, a kako bismo dobili odgovore na sve ovo, godinu dana nakon što smo podnijeli zahtjeve cijeli proces smo morali ponoviti tri puta i opet nismo dobili odgovore o tome kako možemo ostvariti pristup arhivama ili kako je sve to regulisano. Jer, svi su imali svoje bataljone i sad svaka država posebno ima svoju regulativu vezanu za to koliko dugo će arhivska dokumentacija biti držana u tajnosti, s obzirom na to da se radi o vojnom pitanju.

Najgore je to što oni — izuzmemo li MKCK [Međunarodni komitet Crvenog krsta] kojem je omogućen pristup — još uvijek nemaju strategiju i još uvijek nisu počeli da zahtijevaju da se te arhive otvore, pri čemu nema ni zacrtanog roka. Nemaju strategiju. Jedina institucija koja trenutno igra važnu ulogu u pitanju nestalih osoba jeste Međunarodni komitet Crvenog krsta, koji sjajno radi i koji ujedno posjeduje listu, bazu podataka sa pojedinim informacijama dostupnim javnosti, iako se radi tek o osnovnim informacijama.

Te podatke smo predstavili na izložbi u okviru koje smo prikazali imena i prezimena, datume nestanka, mjesta nestanka, ali neki drugi dokumenti i stvari još uvijek nisu pušteni u javnost. U okviru ovih analiza MKCK prikuplja sve informacije i šalje ih grupama koje su osnovane unutar dviju država, a onda se pokreću inicijative i pripadajuće analize, a da bi se pronašao lokalitet, bilo masovne grobnice ili drugih tipova skrivenih grobnica, bilo drugih manjih grobnica gdje su sklonjena tijela, kao što je slučaj u Kosovskoj Mitrovici.

Radi se o veoma komplikovanom procesu, dugom procesu — neophodna je veća grupa ljudi koji će ovdje raditi i koji će imati ozbiljniji pristup i strategiju. Jer, manje-više se dokazalo... Na više načina smo pokazali kako svaka institucija može doprinijeti i šta treba da bude učinjeno kako bi se došlo do nekih rezultata. Nadamo se da će nakon svih ovih godina osmisliti strategiju — obje zemlje, i naše i institucije Srbije. Ali, ovo pitanje bi se trebalo razmatrati i u procesu dijaloga, gdje je to važna tema od koje mnogo toga zavisi. Znamo da se pitanje nestalih osoba nije spominjalo u procesu dijaloga još od kraja 2020. godine.

Dafina: Čemu prema Vašem mišljenju, Bekime, mi mediji treba da posvetimo više pažnje? O čemu se treba više izvještavati? Šta bi Vlada i razni državni organi trebalo da urade kako bi stavili ovu temu u središte pažnje?

Bekim: Koliko god da je do sada urađeno — razvijena je svijest i o temama nestalih osoba sve više diskutuje — do 2018-2019. godine urađeno je vrlo malo.

Dafina: Smatrate li da sada... Da je u međuvremenu došlo do poboljšanja sa strane medija?

Bekim: Da, mnogo toga je unaprijeđeno, osim u pogledu manjka preciznih informacija, širenja pogrešnih informacija — tome treba pridati više pažnje. Ako podaci nisu konkretni, onda ih ne

treba odmah puštati u javnost, zato što to može povrijediti porodice. Kada uzmete u obzir bol kroz koju su prošle... Kada dođu do tih pogrešnih informacija, veoma je teško.

Mediji su mnogo osvješteniji na ovom planu i cijelo pitanje je sve više u žiži pažnje. Nakon 23 godine, ljudi znaju šta mi se dogodilo, dok su ranije neki razgovarali sa mnom, ali te informacije nisu bile puštene. Dobro je to da se na ovom planu daje više pažnje, dok na ovom drugom — Vladina komisija za nestale osobe i dr. — smatram da bi institucije trebalo da izvrše veći pritisak u vezi sa pitanjem, a u okviru dijaloga sa Srbijom... Tako da nestale osobe i njihovo pitanje budu uslov, s obzirom na to da se o njima uopće ne raspravlja.

Dafina: Bekime, za kraj — šta se tačno prema Vašem mišljenju ne shvata kako treba, bilo od strane organizacija i institucija, bilo od nas kao pripadnika_ca civilnog društva? Jer, kada govorimo o nestalim osobama, a to sam spomenula i ranije, na početku našeg razgovora, često ne razumijemo život članova_ica porodica koji neprestano čekaju neku pravdu, ali povrh toga čekaju i da saznaju šta se dogodilo sa njihovim voljenim osobama.

Bekim: Porodice većinom trebaju moralnu podršku. Jedan dio društva jednostavno ne želi da čuje za ove teme. Ljudi govore: "Zaboravi šta se dogodilo — započni život ispočetka." Međutim, to je veliki problem za članove_ice porodice nestale osobe, uprkos činjenici da oni koji pronađu [posmrtno ostatke] prolaze kroz duševno ozdravljenje, prihvataju činjenicu da su njihovi najmiliji ubijeni — znaju gdje su njihova tijela i prihvataju tu činjenicu. Međutim, za nas koji još uvijek nismo pronašli članove_ice porodice, veoma je teško.

Institucije Kosova bi trebalo da pružaju veću podršku, dok bi društvo trebalo da se više preduzme. Nekima je potrebna moralna podrška, podrška u vidu konsultacija i češćih razgovora o ovim temama. Kada o ovim temama diskutujete sa drugima, imate utisak — uprkos tome što je bol ogromna — da vas neko sluša i čuje, imate utisak da vam taj neko ublažava bol, barem malčice, da vam ublažava bol tako što je dijelite. Tako ovim porodicama bude lakše. Kroz savjetovanje, kroz treninge, ili, npr, kroz rad sa raznim psiholozima_ginjama. Niko ih ne posjećuje — mnogima od njih treba psihološki tretman, savjetovanje, razgovor.

Dafina: Da, naravno, jer se radi o veoma intenzivnom emocionalnom i psihološkom stanju.

Bekim: Čak se ni ratne traume ne pojavljuju u toku prve ili druge godine nakon rata — traume se javljaju nakon tri-četiri godine, kada se osoba skloni, jer nakon rata su još uvijek prisutne brige u vezi s time gdje živjeti. Nakon pronalaska rješenja za te probleme, život počinje, a sa njim i najveća bol. Mislim da bi trebalo da im pružimo veću podršku, ali do sada niko od onih koji su se bavili ovim slučajevima nije bio zainteresovan.

Dardan: Članovi_ice nekih porodica su umorni — meni se dešavalo da, kada sam želio da obavim razgovore, neki su bili u potpunosti protiv toga. [Govorili bi:] "Ne želimo da pričamo s Vama", što znači da su bili umorni od netačnih informacija, ili pak od nedostatka informacija, ali drugi su imali takav pristup da... "Barem nam neko dolazi u posjetu i želi da čuje našu priču, ili da čuje kako se osjećamo. Barem nam neko kuca na vrata." I kako se tek dobrodošlo osjećate

samo kada spomenete njihove najmilije, kada ih podsjetite na neke uspomene i na najmilije, za koje se i dalje ne zna gdje su.

Dafina: Bekime, hvala Vam mnogo — ovo nije prvi put da govorite za nas i znam da ste često pričali svoju priču medijima uz sve poteškoće koje dolaze sa pričanjem i prepričavanjem.

Bekim: Hvala i Vama.

Dafina: Hvala, Dardane.

Dardan: Hvala, Dafina.

KOSOVO 2.0